

INFO

Velký pátek, den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista, je dnem pokání zdrženlivostí i újmou.

Zákonem pokání zdrženlivostí jsou vázány osoby od dovršení čtrnáctého roku věku; zákonem pokání újmou jsou vázáni všichni zletilí až do započatého šedesátého roku.

ŽEHNÁNÍ POKRMŮ O VELIKONOCÍCH

Toto žehnání souvisí se starou postní praxí, která zapovídala požívání nejen masa, ale i vajec a sýra. Pokrmy byly o Velikonocích žehnány pro jejich první domácí použití. Zvláštní symboliku má velikonoční vejce - symbol života. Žehnání pokrmů připomíná, že společenství se zmrtevýchvstalým Kristem u eucharistického stolu má pokračovat doma v hostině lásky - agapé.

Žehnání pokrmů se bude konat na Bílou sobotu v kostele sv. Petra a Pavla po večerní mši svaté.

KOSTEL SV. JANA NEPOMUCKÉHO ŠEMANOVICE

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V ROCE 2014

- 18.05.** - neděle v 15.00 -
poutní mše svatá
- 08.06.** - neděle v 15.00
- 05.07.** - sobota v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)
- 10.08.** - neděle v 15.00
(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)
- 21.09.** - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2014

Úterý - 15. dubna

18.00 - mše sv. v kostele kapucínů (nám. Míru).

Středa - 16. dubna

7.30 - mše sv. v kostele sv. Ludmily.

10.00 - mše sv. v domově důchodců.

Zelený čtvrtek - 17. dubna

18.00 - mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Velký pátek - 18. dubna

10.00 - Křížová cesta v Liběchově. Začátek u kostela.

18.00 - Liturgie v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Bílá sobota - 19. dubna

Od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 17.00 adorace Nejsv. Svátosti.

Od 10.00 do 12.00 příležitost ke sv. zpovědi.

19.00 - Velikonoční vigilie. Začátek před kostelem sv. Petra a Pavla.
Prosíme, přineste si s sebou svíce!

Boží hod velikonoční - 20. dubna

8.00 - mše sv. v kostele na Pšovce

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku

9.30 - mše sv. v kostele ve Vysoké

11.00 - mše sv. v kostele v Záboří

Večerní mše sv. v kostele sv. Ludmily nebude.

Velikonoční pondělí - 21. dubna

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku.

Úterý po Velikonocích - 22. dubna

Mše sv. nebude!

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

FARNÍ ZPRAVODAJ SV. LUDMILA VELIKONOCE - KVĚTEN 2014

*„Pokud jsi byl
až dosud vzdálen Bohu,
učíš malý krůček:
on tě přijme
s otevřenou náručí...
Pokud se ti zdá být obtížné
jej následovat,
neměj strach, důvěřuj mu,
on je ti nablízku,
poskytne ti pokoj,
který hledáš, a životní sílu,
jak on si přeje,“*

papež František

Milí farníci,

**slavíme Velikonoce!
Ježíš byl vzkříšen!
Nezůstal v zajetí smrti.
Žije v Boží slávě.**

*Přejeme Vám dobře prožité
Velikonoční svátky.*

P. Jacek a P. Mirek.

V srdci velikonočního tajemství

Ježíšova modlitba je ve středu jeho velikonočního tajemství, jeho existence prožívané před Otcem, jeho poslání; je si zřetelně vědom toho, co jej čeká. Když mluvíme o velikonočním tajemství, nevím z jakého strachu před subjektivismem riskujeme, že jej natolik zobjektívujeme, že bude příliš vnější: to, co se Ježíšovi přihodilo, jeho smrt a vzkříšení; aniž bychom se uchýlili k interpretačnímu klíči, který nám Pavel označuje jako "smýšlení (pocit) Ježíše Krista". Subjektivním rozměrem Kristova utrpení a jeho smrti, stejně tak jako jeho života, je právě onen jeho nepřetržitý rozhovor s Otcem. Velikonoční tajemství se uskutečňuje, protože to chce Otec, a Syn to přijímá s poslušností, třebaže ta se v některých okamžicích stává bolestnou. Okolnosti, které přivedly toto tajemství k jeho naplnění, od zrady až po odsouzení, jsou druhořadé. Když toto chápání převrátíme, riskujeme, že budeme velikonoční tajemství vnímat jako něco, co se Kristu prostě přihodilo, více či méně lidská a politická nehoda, která přivedla Krista až ke smrti na kříži, na nějž je přibit, aniž by si toho byl plně a jasně vědom.

Přesvědčivost svobody a jasnosti tohoto velikonočního tajemství spočívá právě v Ježíšově modlitbě. V tomto dialogu s Otcem si Ježíš tragicky uvědomuje, co chce Otec, co se odehraje v jeho životě. Vycházej z modlitby čelí Ježíš svému údělu s otevřeným hledím, s plným obětím

a vykupitelským vědomím. Srdcem velikonočního tajemství je rozhovor mezi Otcem a Synem uskutečněný v modlitbě. V modlitbě, která nabývá podoby tragické zkušenosti zápasu - jako na poušti a v Getsemanech - ale v modlitbě, která je také zkušeností slávy a vyvýšení jako při proměnění. Synova modlitba se vsutku stává tím intenzivnějším, čím více se blíží naplnění tohoto tajemství, čím více se velikonoční tajemství konkrétně uskutečňuje. Během svého utrpení je Ježíš takřka nepřetržitě ponořený do modlitby. To zdůrazňují synoptikové, když nám líčí večeri, v níž je slavnostní díkůvzdání Paschy velkou modlitbou k Otci, která předjímá jeho velikonoční oběť. Zdůrazňuje to i Jan ve velekněžské modlitbě; jde o okamžik zvláště plný modlitebního citění vůči Otci, který je svatý; jde o slavnostní liturgii, jež předjímá jeho oběť na kříži (srov. Jan 17).

Od modlitby v zahradě na Olivové hoře je s celou jasnozřivostí a tragickým uvědoměním zmapováno, jak Ježíš nejprve zdánlivě odmítá kalich utrpení a nakonec jej přijímá v poslušnosti Otci. Zde, podle Markova svědectví, zaznívá něžné, důvěryplné a prosebné Abba (srov. Mk 14,36). Na kříži se zintenzivňuje modlitba k Otci a v propasti bolesti a lásky se stravuje rozhovor poslušnosti s odpuštěním těm, kdo jej křížují, s výkřikem opuštěnosti, s důvěryplným odevzdáním vlastního ducha do Otcových rukou. Na vrcholu tajemství utrpení je Ježíš tím, kdo se modlí, živou modlitbou a libou obětí. Umírá s modlitbou na rtech, aby vstal jako vzkříšený, stále živý, aby se za nás přimlouval po Otcově pravici (srov. Žid 7,25; Řím 8,34). Autor listu Židům popsal, s realismem vlastním synoptikům, pravdu Ježíšovy modlitby, zapojenou do jeho velikonočního tajemství: "V době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu (k Bohu). Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal (své dílo), stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají. Byl od Boha prohlášen veleknězem podle řádu Melchizedechova" (Žid 5,7-10).

To je shrnutí tajemství, prožívaného v modlitbě. Realismus a konkrétnost. Poslušnost Otci a vědomá zkušenost úplného vzdání se Božímu chtění. A s charakteristikou listu Židům, kde se zdůrazňuje, že jeho kněžství se formuje a vyjadřuje prostřednictvím pravé, skutečné modlitby, jež je protrpěná, ale i oslavená a účinná pro nás všechny.

Otcova odpověď také náleží do tohoto tajemství Ježíšovy modlitby a je nezbytným druhým krokem spásného rozhovoru. Otec s láskou odpovídá Synovi v jeho modlitbě, předjímaje postupně velkou odpověď slavného vzkříšení Syna. Můžeme si připomenout tyto anticipující odpovědi Otce na Synovu modlitbu. Na břehu Jordánu, zatímco se Ježíš modlí (srov. Luk 3,21-22 a par.). V modlitbě na Olivové hoře, když je od Otce poslán anděl, aby Ježíše utěšil (Luk 22,43). Anděl, který je v exegetické tradici některých otců zmiňován jako Duch svatý, Utěšitel. Janovská formulace této události je výmluvná a končí slovy, přicházejícími z nebe: "Oslavil jsem a ještě oslavím!" (Jan 12,27-29). Ježíšovo vzkříšení bude definitivní Otcovou odpovědí na jeho modlitbu chvály, oběti, přimluvy, prosby za vylití Ducha svatého.

Jesús Castellano Cervera

Svátek Božího milosrdenství

První neděle po Velikonocích se slaví Svátek Božího milosrdenství. Neděle Božího milosrdenství stanovil papež Jan Pavel II. v den svatořečení polské řeholnice Faustiny Kowalské – 30. dubna 2000.

Právě sestra Faustyna se stala šířitelkou poselství o Milosrdenství určeném celému světu. „V tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; a se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat“ (Deníček, 699). Přípravou na svátek může být nověna, která spočívá v modlitbě korunky k Božímu milosrdenství. „V té

nověně,“ slíbil Ježíš, „udělím duším veškeré milosti“ (Deníček, 796).

Během Jubilea 2000 ustanovil Jan Pavel II., aby se v celé církvi neděle po Velikonocích, zvaná také Bílá neděle, nazývala také nedělí Božího milosrdenství. Stalo se to v souvislosti s kanonizací Faustiny Kowalské, skromné polské sestry, která se narodila v roce 1905 a zemřela v roce 1938 a byla horlivou hlasatelkou Milosrdného Ježíše. Milosrdenství je skutečně jádrem evangelního poselství, je to vlastní jméno Boha, jeho tvář, kterou zjevil ve Starém zákoně a plně v Ježíši Kristu, vtělená Láska stvořitele a vykupitele. Tato milosrdná láska také ozařuje tvář církve a zjevuje se jednak prostřednictvím svátostí, především prostřednictvím svátosti Smíření, jednak prostřednictvím skutků milosrdné lásky, jak společnými i individuálními. Všechno, co církev hlásá a koná, zjevuje milosrdenství, které Bůh člověku dává. Když církev znovu hlásá zapíranou pravdu nebo zrazené dobro, činí tak vždy na podnět milosrdné lásky, aby lidé měli život a měli jej v plnosti (Jn 10,10). Z Božského milosrdenství, které smiřuje srdce, prýští opravdový mír ve světě, mír mezi národy, kulturami a různými náboženstvími.

Tak jako sestra Faustina i Jan Pavel II. byl apoštolem Božího milosrdenství. ... Jeho dlouhý a mnohotvárný pontifikát má právě zde své jádro; celé jeho poslání v službě pravdě o Bohu a člověku a o míru ve světě se rekapituluje v tom, co sám řekl v roce 2002, při slavnostním otevření svatyně Božího milosrdenství: „Mimo Boží milosrdenství není jiného pramene naděje pro lidské bytosti.“ Jeho poselství, stejně jako poselství svaté Faustiny, přivádí ke Kristově tváři, nejpřímějšímu zjevení Božího milosrdenství.

Papežové Jan Pavel II. a Jan XXIII. budou svatořečeni 27. dubna

Papež František to oznámil 3.10.2013 při setkání s kardinály v Apoštolském paláci. O kanonizaci svých předchůdců rozhodl letos v červenci, když schválil druhý zázrak potřebný pro kanonizaci Jana Pavla II. V případě Jana XXIII. nařídil František kanonizaci i bez potvrzeného druhého zázraku.

Karol Józef Wojtyła, pozdější papež Jan Pavel II., se narodil 18. května 1920 ve Wadowicích u Krakova (Polsko). Jeho otec byl důstojník, matka v domácnosti. V roce 1929 mu zemřela matka, v roce 1932 zemřel i jeho bratr, který byl lékařem a nakazil se při epidemii. V roce 1938 se Karol Wojtyła zapsal na Filozofickou fakultu Jagellonské univerzity v Krakově. 1. listopadu roku 1940 začal pracovat v kamenolomu Zakrzówek, aby se tak vyhnul deportaci do nacistického Německa. 1941 roku mu zemřel otec. Během jara 1942 byl přeložen do továrny Solvay.

V říjnu 1942 začal navštěvovat tajné kurzy Teologické fakulty Jagellonské univerzity. 1. listopadu 1946 byl vysvěcen na kněze. Roku 1946 odjel do Říma, aby pokračoval ve studiích na papežské univerzitě Angelicum. 1947 složil licenciátní zkoušku z teologie. V roce 1949 obhájil doktorskou práci „Nauka o víře podle svatého Jana od Kříže“. Vrátil se pak do Krakova, kde působil jako kněz – kaplan. V říjnu 1953 začal přednášet katolickou sociální etiku na Teologické fakultě Jagellonské univerzity. 1953 byl habilitován a stal se docentem. V roce 1954 se stal profesorem v Krakovském semináři a na Katolické univerzitě v Lublinu. 28. září 1958 přijal biskupské svěcení. V roce 1962 se odebral do Říma, kde se účastnil zasedání 2. vatikánského koncilu. Roku 1963 byl jmenován krakovským arcibiskupem a v roce 1969 přijal od Pavla VI. titul „kardinál“.

Kardinál Karol Wojtyła byl zvolen papežem 16. října 1978. Přijal jméno Jan Pavel II. 4. března 1979 byla publikována jeho první encyklika „Redemptor hominis“. V červnu přijel na pastorační návštěvu Polska. V říjnu 1979 promluvil před Valným shromážděním OSN v New Yorku. 13. května 1981 v 17:19 na náměstí sv. Petra spáchal na Jana Pavla II. atentát Turek Ali Agca. Po náročné operaci byl hospitalizován na poliklinice Gemelli. Rok po atentátu se v květnu 1982 odebral na pouť do portugalské Fatimy, aby zde Panně Marii poděkoval za její mateřskou ochranu při atentátu. 25. 3. 1984 zasvětil a odevzdal svět a Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V roce 2002 vyhlásil apoštolským listem „Rosarium Virginis Mariae“ Rok růžence a přidal k této tradiční mariánské modlitbě pět „tajemství světla“. 1. února 2005 byl hospitalizován na poliklinice Gemelli, kde s přestávkami zůstal až do 10. března. 30. března 2005 se při generální audienci ukázal v okně Apoštolského paláce. Nebyl schopen promluvit, ale přesto požehnal tisícům

poutníků, kteří se shromáždili na náměstí svatého Petra. Bylo to jeho poslední veřejné vystoupení. Jan Pavel II. zemřel 2. dubna 2005 ve 21:37. Byla to první sobota v měsíci a zároveň předvečer svátku Božího milosrdenství.

Jan Pavel II. žil necelých 85 let, papežem byl skoro 27 let. 1. května 2011 o neděli Božího milosrdenství byl ve Vatikánu papež Jan Pavel II. blahorečen.

Jan XXIII. se narodil 25.11. 1881 v Sotto il Monte v Itálii jako Angelo Giuseppe Roncalli. Ve 12ti letech byl po zkoušce přijat do gymnázia v Bergamu avstoupil tam do konviktu. Od roku 1901 byl bohoslovcem Římského semináře v Apollinare. Pro vojenskou službu studium přerušoval, přesto během tří let prý dosáhl doktorátu teologie a 10.8. 1904 byl v Římě vysvěcen na kněze. Pak se stal sekretářem svého biskupa v Bergamo.

Za první světové války byl polním kaplanem, a po válce spirituálem v Bergamo. V roce 1925 se stal biskupem a byl jmenován papežským vyslancem v Bulharsku. V roce 1935 se stal apoštolským delegátem v Řecku. V letech 1943 až 1944 byl vyslancem v Turecku, od roku 1945 byl nunciem ve Francii. Na začátku roku 1953 byl jmenován kardinálem. Po pohřbu Pia XII. v říjnu 1958 se účastní konkláve a 28.10. je neočekávaně zvolen papežem a vybírá si jméno Jan XXIII. V lednu 1959, na svátek obrácení sv. Pavla, k překvapení světa oznámil svolání koncilu. Od počátku roku 1963 se papežův zdravotní stav nezadržitelně zhoršoval. Jan XXIII. zemřel 3.června 1963. Blahorečen byl Janem Pavlem II. 3.9. 2000.

Rozhovor se skálou

Ach skálo, skálo, to tvé stříbromodré čelo, roubené písněmi již dávno ztichlých zvonů. Tvé čelo, skálo, nikdy věřiti nechtělo těm náhodným tanečkům hloupých elektronů.

Ach skálo, skálo, zapění-li lesní tůňka a po té hladině zas plují zvonky bílé, svatební píseň sladkou zlatá žabka kuřká, tu všechno živé objímá Pravdomluvná chvíle.

Ach skálo, skálo, imaginární tvé ruce, kypří citů mých lán, jak rádlu oráčovo. Ty chápeš velký třesk, i zákon evoluce a také víš, že na počátku bylo Slovo!!!

J.Č.